

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

ความสุขจริง ๆ ความทุกข์จริง ๆ อยู่ที่ใจ

ทำเลที่จะบำเพ็ญธรรมของพระกรรมฐานที่เสาะแสวงหาธรรม รู้สึกจะลำบากทุกวันนี้ ต้องไปตามจุด ๆ ที่จะไปเที่ยวสะดวกสบายเหมือนแต่ก่อนไปที่ไหนอยากปักกลดแขวนกลดที่ไหนได้สบาย ๆ เหมือนแต่ก่อนนั้น ทุกวันนี้ไม่มีว่างั้นเลย มีแต่ที่เป็นกรรมสิทธิ์ทั่วดินแดนไปเลย แต่ก่อนไม่มี เดินทางไปไหน ๆ แวะออกทางไหนพักได้เลย ภาวนาได้สบาย ๆ ทุกวันนี้ต้องมีเป็นที่ ๆ เช่นอย่างของที่ของเอกชนเขานิมนต์ไปพักที่สวนที่ไร่เขาอย่างนี้ไปได้ แล้วทำเลที่บำเพ็ญโดยเฉพาะในภูเขาแต่ละลูก ๆ นี้ก็ได้ ต้องไปตามจุด ๆ ไม่ได้ไปสะดวกสบายตลอดไปเหมือนแต่ก่อน

อย่างภูววันนี้เหมาะสมมากจริง ๆ ภูเขาลูกนี้ความกว้างของมันจะทะลุถึง ๕๐๐ เส้นละมั้ง กว้างบริเวณภูเขาลูกนั้น แต่ก่อนสัตว์เสือ เนื้อ ช้าง เดียวนี้ไม่มี หมด ช้างเขาก็สงวนเอาไว้ประมาณสัก ๙ เชือก ๑๐ เชือก ที่ทำเลหากินของเขาก็มักจะเป็นวัด วัตรกรรมฐานที่ท่านภาวนาอยู่ คือมันมีกอไผ่มีอะไร ๆ บริเวณที่ท่านพัก คนไม่ค่อยไปทำลายไม้อะไรอย่างนี้ แล้วพวกช้างก็มาหากินตามที่ท่านพักอยู่นั้น อย่างภูววันนี้ก็มาหากินในบริเวณที่พระท่านพัก กลางค้ำกลางคื่นออกมาหากิน คือมีกอไผ่ มาหากินใบไผ่ อะไร ๆ แล้วออกจากนี้ก็ไปที่นั่น ออกจากนั้นก็ไปที่นั่น ล้วนแล้วตั้งแต่ที่พระท่านพักอยู่นั้นดูชิวการทำลายป่าเห็นไหม ก็มีที่อยู่เฉพาะพระพักเป็นป่าเป็นอะไรบ้าง นอกนั้นหมด

อย่างที่ว่าภูววันนี้ช้างโขลงนี้เขาม่าบ่อย ๆ คือทำเลหากินลำบาก เขาต้องมาบ่อยไปที่ไหนไม่สะดวก ท้องช้างเป็นยังงใจใหญ่ไหมละ กว่าจะหากินพอปากพอท้องวันหนึ่งแทบเป็นแทบตาย ต้องไปหาทำเลที่เขาเคยได้กิน เช่น ไปสำนักวัด วัตรภูวแคว้นนั้นเขามาทั้งนั้นแหละ เขาไม่สนใจกับพระ เขารู้แล้วว่าพระไม่เป็นภัยกับเขา เขาก็มาหากินแอบกับพระ พระก็ไม่สนใจ หากินกลางค้ำกลางคื่น ผ่านไปหมดแหละแคว้นนั้น มาสำนักพระเขามาอิสระ แล้วทำเลนั้นเขาเข้มงวดกวดขัน เจ้าหน้าที่รักษาสัตว์ เฉพาะอย่างยิ่งพวกช้างแตะไม่ได้เลย เขาเข้มงวดกวดขันมากเพราะมีเท่านั้นเวลานี้ช้างบนภูเขาลูกนี้ มีประมาณสัก ๙ เชือก ๑๐ เชือก เขาก็หากินอยู่ตามบริเวณ เพราะพระมีอยู่เป็นแห่ง ๆ แห่งละ ๒ องค์กร ๓ องค์กร อยู่ไกล ๆ ห่าง ๆ กัน เพราะฉะนั้นท่านถึงมาบ่อยที่วัดภูว เพราะมาท่านก็แจกอาหารที่เราส่งไปเพื่อ แจกทั่วไปหมดแคว้นนั้น

เขาไปส่งอาหารคราวที่แล้ว ท่านก็บอกให้ลดข้าว ข้าวมีเหลือเพื่อ ทางนี้เด็ดขาดไม่ลด ขึ้นเลยทันที มีแต่จะเอามาเพิ่ม มาลดอะไรเราว่าอย่างนั้น นี่ก็แจกไปทั่วอาหารการบริโภค ความสงสารนั้นแหละ เราสนับสนุนพระที่ต่อไปนี้จะไม่มีพระให้ได้กราบได้

ไหว้ จะมีแต่หัวโหล่นทั้งเขาทั้งเรา เราไม่อยากจะท่าน ว่าเขาว่าเราเหมาะกับหัวโหล่นมีแต่ผ้าเหลือง ไม่ได้สนใจกับศีลกับธรรมอะไรเลย อาศัยศาสนากินพระเราเวลานี้เป็น ไม่ว่าเขาว่าเรามันพอ ๆ กันเวลานี้ อย่างนั้นละครธรรมต้องพูดให้ตรงไปตรงมา โลกเขาไม่แต่แต่ธรรมแต่ะ พังเข้าไปเลยเทียว มันละอะเทอะขนาดนั้นนะเวลานี้พวกพระพวกเณรเรา ใครก็ไม่อยากแต่ะอยากว่าชิ ยิงสนุกสร้างทีจีมานะ สร้างกิเลสตัณหาเข้าไปในผ้าเหลืองหัวโหล่นนั้นนะ ถ้าไปก็เอาชื่อเอานามอยู่ปากเมฆมาอวดกัน ไม่ได้หน้าได้หลังอะไร ประสาลมปากตั้งปากจรวดดาวเทียมก็ตั้งได้จะว่าอะไร แต่คนมันจมอยู่ในนรก มีความหมายอะไรตั้งชื่อนั้น

ลองถามดูซิถามชื่อ เวลาถามให้เอาหูจ่อขึ้นโนนปากจรวดดาวเทียม ชื่อถามอยู่โนน คนจมอยู่ในนรกมันดูได้ไหม เวลานี้มันบ้าสด ๆ ร้อน ๆ บ้าลึกบ้าลับ บ้าคืบบ้าคลานตลอด ไม่มีวันถอยหลังนะบ้ากิเลสนี้ ขนาดนั้นละ เห็นไหมเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธมันกำลังจะจม มันเป็นอะไร ถ้าไม่ใช่พวกเปรตพวกผีมีแต่กิเลสตัณหาเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองแล้วเผาไหม้ทั่วไปหมด เผาไหม้ตัวเองก็ความโลภ โลภคตินา ความโลภก็เป็นไฟกองหนึ่งว่าไง มันเผาไปเรื่อย ๆ จนจะไม่มีเหลือเมืองไทยติดแผ่นดินไทยเลยเป็นยังไง นี่ละอำนาจของกิเลสมันตีตลาดออกอย่างนี้

ใครก็ชมว่าดี ๆ ดีแบบกิเลสมันก็เป็นไฟแบบกิเลสไปหมดเลย เผากันไปด้วยหมด สุดท้ายวัดก็วิ่งตามเขาไปด้วยกันเลย พูดแล้วสลดสังเวชนะ แบบแผนตำรับตำราที่มีอยู่ก็อ่านได้ทุกคน พวกปริยัติไม่ผ่านตำราจะผ่านอะไร ต้องผ่านตำราทั้งนั้น แต่มันไม่ได้สนใจปฏิบัติยิ่งกว่ากิเลสลากคอไปชิ พระเรานี้ละคอเขาคอเรามีด้วยกัน ลากไปด้วยกันนั้นแหละ ใครทำผิดถูกลากทั้งนั้น มีศาสนาที่ไหนเวลานี้ มองไปที่ไหนมีแต่กิเลสพันคอ ๆ อยู่ตลอดทั้งโลกทั้งธรรม โลกก็หมายถึงประชาชน ธรรมก็หมายถึงศาสนาพระเณรเรานั้นก็แบบเดียวกัน จะเอาอะไรมาเป็นเกาะเป็นดอนพอได้ยึดได้อาศัย ให้ชุกหัวนอนด้วยความสงบเย็นใจบ้างไม่มีนะ

ท่านทั้งหลายอย่าไปหาความสุข จากดินฟ้าอากาศ วัตถุสิ่งของเงินทองข้าวของอย่าไปหา วันยังค่ำตั้งแต่วันเกิดถึงวันตายจะตายทั้งเปล่า ๆ จะไม่มีความสุขเข้าครองใจนะถ้าไม่สนใจในอรรถในธรรม ความสุขจริง ๆ ความทุกข์จริง ๆ อยู่ที่หัวใจจำให้ดี ไม่อยู่ที่ไหน ไม่ได้อยู่ที่ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศ สมบัติเงินทองข้าวของกองเท่าภูเขา ความสุขความทุกข์ไม่อยู่ที่นั่น มันอยู่ที่เจ้าของ เพราะฉะนั้นคนที่หาความสุขด้วยอำนาจของกิเลสจึงเท่ากับหาพินหาไฟ

ไม่มีใครแปลกต่างกันนะ ตั้งแต่คนมีศรีสุขลงมา ความรู้ความฉลาดที่เสกสรรปั้นยกกันขึ้นปากจรวดดาวเทียม ก็มีแต่กิเลสเหยียบหัวมันลงทั้งนั้น ความทุกข์ใครจะ

ไปเกินพวกที่เย่อหยิ่งนั้นแหละ ความทุกข์อยู่ตรงนั้นนะ พวกตาสีตาสายอยู่ตามท้องนา เขาไม่ได้มีความทุกข์มากนัก การติดหนี้ติดสินเขาก็ไม่ได้ติดมากมาย นิดหน่อยเท่านั้นเอง อย่างหนึ่งไม่ติด ตามธรรมดาบ้านนอกบ้านนาในป่าในเขาไม่ค่อยติดหนี้ติดสินกันเหมือนในเมืองในตลาดลาดเลา นั่นคือพินคือไฟ ติดหนี้พะรุงพะรัง ท่านทั้งหลายเห็นไหม มองไปตามตลาดลาดเลาแต่เครื่องประดับร้านกันทั้งนั้น ช่างในมีแต่เรื่องหนี้เรื่องสินเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มหัวใจคน ไปที่ไหนร้านไหนตึกใดบริษัทใดไม่ติดหนี้ไม่ได้นะ มันถือว่าปวดหัว ต้องได้ติดหนี้กันพะรุงพะรังไปหมด แล้วก็เอาเครื่องอวดของกิเลสมาอวดกัน คนนั้นเขามีอันนั้น คนนี้เขามีอันนี้ มีชี้หมาอะไรอยากว่าอย่างนั้น เอาธรรมส่องเข้าไปมันเห็นหมดจะว้ายังไง

เอา ใครว่าหลวงตาบัวพูดผิดแล้วเอาคอปัตตได้เลย แล้วท่านทั้งหลายไปตรวจดูทุกบ้านทุกเรือนเป็นยังไง อย่างที่ว่านี้ถูกหรือผิดที่พูดไปนี้ มันถูกทั้งนั้นว่าไง เอามาประดับกันเฉย ๆ เป็นบ้ากัน นี่ละโลกบ้า ดูความสงบกับดูความวุ่นวายมันต่างกันยังไง ธรรมเป็นความสงบเย็นใจ กิเลสมีแต่มีดแต่บอดมีแต่ดินแต่ตืด หัวชนไปไม่ว่าฝ่าไม่ว่าต้นไม้ชนตะไปเลย เรื่องของกิเลสลากคอคนให้จมไปอย่างนั้นละนะ ยังเป็นบ้ากันอยู่ทั้งนั้น มองดูอรรถธรรมมองดูหัวใจเจ้าของบ้างซิ ถ้าใจสงบเสียอย่างเดียวเท่านั้น อะไรจะมารวมอยู่ที่ใจหมดเรื่องความสุขความเจริญ ใจสงบไม่วุ่นวายเสียอย่างเดียวเท่านั้น อะไรไม่มีความหมาย

สมบัติเงินทองข้าวของเป็นกองพินกองไฟมาเผาไหม้เจ้าของ ด้วยอารมณ์ไปยึดมันนั้นแหละ ได้มาแล้วก็หิ้งก็หวง ยังไม่ได้ก็อยากได้ ดิ้น โอ้ย สงวนแท้ ๆ กิเลสตัวสงวนที่สุดแหละ สงวนตัว แล้วก็สร้างแต่ไฟเผาหัวใจสัตว์โลก หาความสุขได้ที่ไหนทุกวันนี้ เราทั้งหลายดูเจ้าของดูยังไง เจ้าของมีอะไรบ้างอยู่ในนั้น ดูซิมันมีทั้งพินทั้งไฟ น้ำไม่ค่อยมีนะ อรรถธรรมไม่ค่อยมีหาความสุขไม่ได้คนเรา ถ้าลงมีความสุขแล้วอยู่ที่ไหนอยู่ ยกตัวอย่างเช่นพระกรรมฐานท่านอยู่ในป่าในเขา เหมือนผ้าขี้ริ้วนะ ยกออกมาพูดเสียที ผู้ตั้งใจต่ออรรถต่อธรรมจริง ๆ ท่านเหล่านั้นไม่ค่อยมีความทุกข์ ทุกข์ก็ทุกข์ เพราะพาดกับกิเลสต่างหาก ทุกข์อันนี้ทุกข์เพื่อสุข พวกเราที่ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์ ดิ้นเท่าไรยิ่งทุกข์ ทุกข์เท่าไรยิ่งดิ้น กิเลสพาสัตว์โลกดิ้น-ดิ้นอย่างนี้

ดิ้นตามธรรมนี้ทุกข์ก็ทุกข์ เป็นก็เป็น ตายก็ตาย พาดกันลงเลย แล้วความสุขก็ครองขึ้นมาเรื่อยได้ขึ้นมาเรื่อย ท่านผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมจริง ๆ อยู่ในป่าในเขา นั้นละผ้าขี้ริ้วห่อทอง ท่านทั้งหลายดูเอาวันนี้เปิดให้ฟังเสีย ไปหากันนั่งบ๊ีบ เป็นยังไงอยู่ที่นั่นพูดแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องแก้เรื่องไข เรื่องถอดเรื่องถอนกิเลส ไม่ได้พูดเกี่ยวกับเรื่องสังสมกิเลส ไม่ได้มี กิริยาท่าทางสังสมกิเลสท่านไม่มี พูดคำไหนขึ้นมาเมื่ออรรถ

แต่ธรรมเต็มหัวใจ ๆ อยู่ที่ไหนท่านสบาย ไปบิณฑบาตกับชาวบ้านเขามาได้ข้าวมาปั้นหนึ่งเท่านี้ท่านพอกินแล้ว เพราะหัวใจท่านไม่เป็นทุกข์ อันนี้เพียงอาศัยไปชั่วคราว หัวใจเป็นสุขอยู่ไหนได้สบายหมดคนเรา ถ้าหัวใจเป็นทุกข์แล้ว เอาเงินทองข้าวของโลกทั้งหลายร่ำลือเป็นบ้ำกันมาครอบหัวมัน ก็เท่ากับเอาฟืนมาครอบหัวมันแล้วเอาไฟจ่อเข้าไปแหละ มีแต่ฟืนแต่ไฟเผาไหม้หมด

ศาสนาโลกดูอย่างนี้ละ ใครมาพูดอย่างนี้ละ นี่พูดอย่างอาจหาญด้วย ในหัวใจนี้ไม่เคยมีเรื่องกองทุกข์แม้เม็ดหินเม็ดทรายจะผ่านหัวใจ ตั้งแต่วันกิเลสชาติสะบันงาไปได้ ๕๑-๕๒ ปีนี้แล้ว ไม่เคยปรากฏว่ามีทุกข์ในหัวใจเลย ท่านทั้งหลายฟัง หรือว่ามาอวดท่านทั้งหลายหรือเวลานี้ เราเมตตาตาสงสารแทบจะเป็นจะตายยังจะว่ามาอวดท่านทั้งหลายหรือ กิเลสมันไม่ยอมรับความดีนะ นี่ไม่เคยมีพูดจริง ๆ ก็ชี้นิ้วได้แล้วว่ากิเลสเท่านั้น มีมากมีน้อยสร้างชวากสร้างหนามสร้างพินสร้างไฟใส่หัวใจโลก เผาหัวใจโลก กิเลสพังลงไปแล้วไม่มีอะไรมาสร้างเลย นั่นละท่านว่าบรมสุขอยู่ตรงนั้น กิเลสชาติสะบันงาออกไปเป็นบรมสุขขึ้นมาทันที

ไม่มีอดีตอนาคตว่ากาลนั้นจะเสื่อม กาลนี้จะเจริญ กาลนั้นจะเป็นทุกข์ กาลนี้จะ เป็นสุข ในหัวใจดวงบริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้วนี่ไม่มี ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง ดูในหัวใจเจ้าของ นี่ละความสุขจริง ๆ อยู่ที่หัวใจ อย่าเป็นบ้ำกันเกินเหตุเกินผลจนจะล้มจะตาย ไม่มีป่าช้า ทั้ง ๆ ที่ป่าช้ามีอยู่กับทุกคน นี่ป่าช้าฝังดินนั่งอยู่ใต้ถุนศาลานี้เห็นไหม พอลมหายใจขาดลงไปแล้วก็ฝังตายขึ้นทันทีเลย อยู่ที่นี่มันตายด้วยกันทุกคนไม่มีใครไม่ตาย อย่าโอ้อ้ออวด อย่าเยอหยิ่งจองหอง เรื่องของกิเลสเยอหยิ่งเท่าไรยิ่งเอาเจ้าของหนักเข้า

ธรรมท่านสบาย อยู่ในป่าในเขาเวลามากุญชรธรรมะกันนี้เพลินเลยเที่ยวนะ แก้กิเลสค้นหาประเภทต่าง ๆ ตามจริตนิสัยของผู้บำเพ็ญมา ความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ นี้ก็เหมือนกันท่านรู้ แต่ท่านไม่เป็นบ้าน้ำลาย รู้อะไรเท่าไรท่านก็เหมือนไม่รู้ นั่นละธรรมไม่ติดไม่ดินไม่เป็นบ้ำ ถ้ากิเลสนี้ โอ้ย อยากติดอยากดั้นอยากไม่อยากคุย อยากอวดดีอวดเด่น คือกิเลสทั้งนั้น ตัวนี้ตัวหิวโหยที่สุดคือกิเลส หิวมากทีเดียว อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ ชอบเยินยอสรรเสริญมากที่สุดคือกิเลส ไม่มีอะไรเกินกิเลส ไปตำหนิไม่ได้ละกิเลส ต้องยอมมันตลอดอย่างนั้นถึงได้ ธรรมท่านไม่ต้องยอม ท่านอยู่ไหนท่านสบาย พอดีตลอด

พระท่านอยู่ในป่าในเขา พูดคำไหนออกมาหัวใจท่านเป็นธรรม แสดงออกมาต่อกันเป็นมงคลต่อกันตลอดไปเลย เพลินในการฟังธรรมของกันและกัน ในขณะที่สนทนากัน องค์หนึ่งรู้อย่างหนึ่ง องค์หนึ่งเห็นอย่างหนึ่ง ๆ รู้อย่างหนึ่ง เวลามาทูตกันแล้วเป็นสิริมงคล รื่นเริงบันเทิงภายในจิตใจ เป็นกำลังใจในการบำเพ็ญธรรมต่อไปของแต่ละฝ่าย ๆ ที่ได้มาศึกษาปรารภกัน เราสงสารจึงได้อุตสาห์อนุเคราะห์ วัดไหนก็ตามถ้าตั้ง

ใจประพุดติปฏิบัติเราเข้าถึง ๆ ทั้งนี้ ส่งเสริมทุกด้านทุกทางที่จะส่งเสริมได้ นี่ก็
 อุดสำหรับพยายาม ก็เห็นว่าวัดภูวี่นี้เป็นวัดที่เหมาะสมมากที่สุด เป็นอันดับหนึ่งเลย ไป
 อยู่ที่ไหนอยู่ได้หมด สบายหมดการภาวนา

นั่งอยู่ไม่ว่ากลางวิคกลางวันกลางคืนสติอยู่กับตัว ความระมัดระวังรักษาอยู่กับตัว
 ไม่เปลืองได้ง่าย ๆ นะ อยู่องค์เดียว อยู่ในป่าในเขานั่งอยู่ก่อนหินก้อนไหนท่านก็สบาย
 สติกับจิตอยู่ด้วยกันรักษากันตลอดเวลา ไม่มีอารมณ์เป็นพินเป็นไฟเข้ามาเผาไหม้เลย
 ท่านอยู่อย่างนั้นท่านสบาย ๆ แล้วบำรุงรักษาเข้าทุกวัน ๆ ก็ต้องเจริญศีลธรรม เมื่อได้
 รับการบำรุงรักษาอยู่ต้องเจริญ เมื่อเจริญขึ้นมาเรื่อย ๆ แล้วก็อย่างที่พูดให้พี่น้องทั้ง
 หลายฟัง เราไม่เคยมีความทุกข์ในหัวใจตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งปานนี้ ท่านทั้งหลาย
 เชื่อหรือไม่เชื่อ ธรรมพระพุทเจ้าเชื่อหรือไม่เชื่อ พระพุทเจ้าบำเพ็ญมาเป็นอย่างนั้น
 พระสาวกทั้งหลายบำเพ็ญมาเต็มสัดเต็มส่วนแล้ว เป็นอย่างนั้นด้วยกันหมดทุกองค์ ไม่
 มีองค์ไหนจะเป็นศาสดาแหวกแนว ทั้ง ๆ ที่เป็นศาสดาสอนโลกแต่ความทุกข์เต็มหัวใจ
 ไม่เคยมี มีแต่บรมสุขเต็มหัวใจทั้งนั้น นี่พระพุทเจ้า พระสาวกท่าน ท่านสอนเรา จึงสม
 ควรเป็นสรณะของพวกเราได้เต็มสัดเต็มส่วน

แต่พวกเรา พุทธิ ธมฺมํ สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ มันไม่ยากฟังเสียด้วยซ้ำ แต่ความ
 ขี้เกียจขี้คร้านความท้อแท้อ่อนแอ เลือขาดหมอนแตกนี้ สรณํ คจฺฉามิ วันยังค่ำ มัน
 ต่างกันนะ เราไปที่ไหนเราเห็นแต่ สรณํ คจฺฉามิ เต็มวัดเต็มวาแหลมะมองไปที่ไหนก็ดี
 ไม่ว่าจะกลางค้ำกลางคืนไฟมึบ ๆ แม็บ ๆ มีแต่พวก สรณํ คจฺฉามิ ทั้งนี้ จุดไฟไว้เจ้าของ
 นอนหลับหรือไม่หลับก็ไม่รู้ แต่ไฟแม็บ ๆ ไว้ โถ วันนี้ไฟสว่าง คนนอนหลับครอก ๆ
 เราก็กไม่ทราบได้ เป็นอย่างนั้นนะ ไปที่ไหนมันสว่างไสวไปด้วยไฟ แต่จิตใจมันมืดมัน
 บอดมันจะตาย แล้วถอดหมอนดั่งครอก ๆ อยู่งั้น โอ๊ย ลูกศิษย์หลงตาบัวทำไมเป็น
 อย่างนี้

นี่พูดเรื่องการบำเพ็ญธรรมให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ต้องมีสติตั้งมีเต็ดมีเดียว เข้ม
 แข็งตลอดเวลา ไม่งั้นสู้ก็เลสไม่ได้ สิ่งที่พูดมาเหล่านี้พืดมาเสียจนกระทั่งจะเป็นจะตาย
 มาแล้ว มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพราะฉะนั้นจึงกล้าพูดได้อย่างเต็มปาก ใครเชื่อไม่
 เชื่อก็ตามเราทำเต็มหัวใจของเราทุกอย่าง ประจักษ์กับตัวของเราแล้วผิดไปไหนว่างั้น
 เลย จึงกล้าพูดได้เต็มปากละซี พระกรรมฐานท่านอยู่ เช่นอย่างวัดภูวี่นี้ พอดตกค่าท่าน
 เอาเทปมาเปิด มานั่งภาวนาฟังเทป อย่างน้อย ๑ ม้วนเป็นประจำทุกคืน ๆ พอ นั่งแล้ว
 ก็เปิดเทป หัวหน้าพานั่งภาวนาเปิดเทปฟัง พอเทปจบแล้วท่านก็นั่งต่อ หลังจากนั้นก็
 เลิกไปภาวนาตัวเอง เป็นประจำทุกวัน ๆ ทำไมจะไม่เจริญธรรมเมื่อรักษาอยู่บำรุงอยู่
 อย่างนี้ ต้องเจริญ

สำหรับเทพวัดป่าบ้านตาดรู้สึกจะกระจายไปมากจริง ๆ ทั่วประเทศไทย เฉพาะที่เทศน์สอนพระล้าน ๆ มีมาก ไปลึก ๆ ลับ ๆ ไปเงียบ ๆ ทุกภาคทั่วประเทศไทย บรรดาวงกรรมฐานอยู่ที่ไหน เทพวัดป่าบ้านตาดนี้จะออกไปทั่วถึงหมด ท่านติดต่อกัน ขอกันมาเรื่อย ส่งไปให้กันเรื่อย ๆ อย่างนี้ทั่วไปหมดบรรดาวัตรกรรมฐาน ไม่ว่าจะภาคไหน เทพวัดป่าบ้านตาดจะมีอยู่ทุกแห่งทุกหน ท่านเอาไปฟัง เวลาเปิดเทปฟังท่านก็นั่งภาวนา มีข้อข้องใจตรงไหนเปิดเทปฟัง ความแก้ไขอธิบายต่าง ๆ จะมีอยู่ในนั้นเสร็จ

เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วใจเจริญ ถ้าลงใจเจริญแล้วโลกธาตุนี้มารวมอยู่ที่ใจหมด ความสุขอยู่ที่ใจหมด ถ้าใจมีแต่กิเลสเหยียบย่ำทำลาย ความทุกข์ในโลกธาตุนี้มาอยู่ที่หัวใจทั้งหมด หัวใจโลกที่หลงตามกิเลส อย่าพากันตื่นนะประสาธัญปุณหินทรายเหล็กหลา อย่างเงินนี้เขาก็สมมุติไว้ พวกแร่ธาตุต่าง ๆ คือเงินเหรียญ ทองคำก็คือแร่ธาตุประเภทหนึ่ง เงินเหรียญแร่ธาตุประเภทหนึ่ง กระจาดที่มาพิมพ์เป็นธนบัตรนี้ก็เงินกระจาด ชื่อว่าไอ้หลังลาย ก็ตั้งชื่อสมมุติขึ้นเพื่อใช้สอยให้เป็นความสะดวกสบายระหว่างมนุษย์ที่เป็นสัตว์พวกสัตว์หมู่และอยู่ร่วมกัน ประสับประสานกันด้วยความสะดวกสบาย

แต่เราไม่เป็นอย่างนั้นซิ เกาะติดปั๊บ ๆ ไปเลย ถือเป็นเรื่องเป็นหนังเป็นตนเป็นตัว จนเป็นบ้ากับมัน ตกนรกกับมัน มีมากต่อมากนะกับไอ้หลังลายนี้ ตกนรกกับมันมีมากต่อมาก มีเท่าไรไม่พอ ๆ ขนมาใส่ตู้ใส่หีบใส่เซฟแล้วก็ยังไม่พอ ฟาดชุดอุโมงค์ลงไปก่ออิฐก่อปูนก่ออะไรที่ว่าจะปลอดภัยกับสมบัติเหล่านี้ เอาไปฝังไว้ใต้ดินก็ยังไม่พอ ฟาดออกไปเมืองนอก ขนออกไป ๆ ไปฝากไว้เมืองนอก เปลี่ยนชื่อเปลี่ยนนามเปลี่ยนสถานที่อยู่ลับซับซ้อน เพื่อไม่ให้เข้าเห็นเงื่อนแห่งความชั่วของตัวเอง

สุดท้ายความชั่วเจ้าของเป็นผู้ทำเองใครจะไปเห็น ก็เจ้าของดูอยู่แล้วเห็นอยู่แล้ว ใครไม่รู้ก็จำเป็นอะไร เพราะไม่มีใครที่จะไปรับเคราะห์รับกรรมความชั่วซ้ำลามากเหมือนเจ้าของ ผู้กำลังสร้างอยู่ด้วยความลึกลับว่าไม่มีใครรู้ใครเห็น เจ้าของรู้อยู่เต็มตัว ๆ จะปิดไปได้ที่ไหน นตฺถิ โลเก รโห นาม ขึ้นชื่อว่าที่ลับย่อมไม่มีในโลก มันลับที่ไหนก็ตาม เจ้าของไม่ลับกับการกระทำของเจ้าของ เป็นผู้ทำอยู่ตลอดเวลา ที่มีดที่แจ่มมีที่ไหน ทำที่ไหนก็เป็นการทำ ดีก็เป็นการทำ ชั่วก็เป็นการทำ อยู่ในตัวของเราเองเสร็จแล้ว มีที่แจ่มที่ลับที่ไหน

นี่ละเรื่องความโลภของมนุษย์เกี่ยวกับเรื่องแร่ธาตุต่าง ๆ ที่กล่าวมาเหล่านี้ ท่านตั้งสมมุตินิยมไว้เฉย ๆ ให้ได้อาศัยสิ่งเหล่านี้ประสับประสาน การซื้อการขายแลกเปลี่ยนก็สะดวกสบาย สมกับว่ามนุษย์ฉลาด นำสิ่งเหล่านี้เข้ามาใช้เพื่อเป็นความสะดวกสมกับว่ามนุษย์ฉลาด แต่ก็ไม่มีใครเกินมนุษย์ที่โง่ที่สุด เสกสรรปั้นยอนี้แล้วก็ไปติดพัน

กับอันนี้จนเป็นบ้า ซ่าฟันรันแทงให้โลกพินาศฉิบหายก็เพราะสิ่งเหล่านี้เอง ก็เป็นไปอย่างนั้นจะว่าไง

ใครจะว่าเราประมาท เอ้าว่ามา ตามหลักความจริงก็เป็นอย่างนั้น ไม่ได้สอนคนให้เป็นบ้า ขนาดได้ไม่พอ สร้างบาปสร้างกรรมขึ้นเพราะสิ่งเหล่านี้มีมาก มีอะไร พิจารณาซิ กระดาษ เอามามวนบุหรือสูบเหม็นเขียวจะตาย ไอ้หลังลาย ไบละร้อยละพันก็เอามา มามวนสูบกี่ควันโขมงขึ้นเท่านั้น ภาษาทางภาคอีสานเขาว่า ถ้าเป็นพระก็ให้มีพินทุอริชฐานเสียก่อน พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกถึงพระองค์หนึ่งเป็นเพื่อนกัน ชอบตลกแต่ไม่เคยทะเลาะกับใคร ท่านบวชก่อนเราบวชทีหลัง ไปคุยกันสนุกสนาน เราเห็นคนนั้นสูบคนนี้สูบเราก็สูบ พูดแบบเฉยเสียด้วยนะ ทำใหญ่เสียด้วย เวลาจะพูดตลกมันเป็นได้ทุกแบบถึงนำหัวเราะละซิ พอคุยกันไปคุยกันมากกว่าขึ้น

ไอ้พระใหม่มันไม่รู้ภาษาอะไร พูดอย่างซิงซังเสียด้วยน่ากลัวเสียด้วย เราก็ยังไม่รู้อันนี้ละเอียดยลล่อ ไอ้พระใหม่เหล่านี้มันไม่รู้ภาษาอะไร บุหรี่ที่สูบควันโขมงอยู่นี้มันได้พินทุอริชฐานหรือยังก็ไม่รู้ละ พวกนี้พวกหาบอาบัติมาทั้งนั้น พูดหน้าตาเฉยนะ ไอ้เราก็ร้อนละซิงนี่กว่าเป็นความจริง มาสูบบุหรี่ควันโขมงอยู่ แต่มันได้พินทุอริชฐานหรือเปล่าก็ไม่รู้ละพระใหม่เหล่านี้ มันจะตกนรกไปหมดพวกนี้ เราก็ร้อน อ้าว บุหรี่ก็ต้องได้พินทุอริชฐานหรือ อ้อย ยังไม่รู้ขนาดนั้นเขียวหรือ นี่หาบอาบัติมาตั้งแต่วันบวช ชูเราอีกด้วยนะ สูบบุหรี่ยังไม่รู้ค่าพินทุอริชฐาน พวกนี้พวกหาบอาบัติมา พูดหน้าตาเฉย

เราก็งี้ร้อน เลยถาม ต้องพินทุอริชฐานด้วยหรือสูบบุหรี่ โถ ขนาดนี้ยังไม่รู้ นู่นนะชูเรา พระทั้งองค์ไม่มีพินทุอริชฐานในข้อวัตรปฏิบัติในศีลของตนมีอย่างหรือ แล้วมันมีว่ายังไงล่ะไม่เห็นที่ไหน โอ้ย ยังไม่เห็นอีก เอาอีกไม่ได้บอกง่าย ๆ นะ บทเวลาจะบอก นี่ภาษาภาคอีสานนะ เวลาจะบอก เอ้า ถ้าว่าได้เรียนมาแล้วว่าไงบอกหน่อยซิ โห้ย พวกนี้เหลวไหลมาก ตั้งแต่บวชมานี่ก็วันแล้ว ชูอยู่นั้นละยังไม่ลงจุด ร้อนอยู่บนสนามบวชมานี้ก็วัน องค์กรนี้ก็วัน ๆ หาบอาบัติมาก็วัน นู่นนะขนาบเราอยู่ เราก็งี้ร้อน ก็มันไม่ยี่ดียวอะไรไม่น่าจะไม่ได้เรียนนะ ถ้ายี่ดียวก็ค่อยยังชั่วหน่อย อันนี้ก็สั้น ๆ นิดเดียวเท่านั้นมันก็ไม่ได้ พระเหล่านี้ โอ้ย ตายพวกหาบอาบัติ แล้วว่ายังไงก็บอกมาซิ นี่ภาษาภาคอีสานนะ อิมัง ควันถมดั่ง อธิษฐานมิ ควันถมดั่ง ควันบุหรืถมจมุ๊ก ทางนี้เขาเรียกว่าดั่ง อิมัง ควันถมดั่ง อธิษฐานมิ โอ้ย บักท่า เราอยากว่าอย่างนั้น มันเป็นตาอยากหัว พอเว้าจั้งชันมันเรื่องตลกนะซิ ไม่ใช่ความจริง อิมัง ควันถมดั่ง อธิษฐานมิ ว่าจั้งชัน เราอยากได้ค้อนไปฟาด บักทานี่มึงมาตัมกู

นี่เราพูดเรื่องไอ้หลังลายเอามาจุดบุหรี่ปูนก็อย่างนั้น ถ้าขาดความนิยมเสียอย่างเดียวมันก็เป็นกระดาดตี ๆ นี่เอง แต่เวลามันหลงมันก็หลงเอาอย่างลึกซึ้ง เอาให้หลงรอกเวจีได้มากที่สุด เดียว สิ่งเหล่านี้ก็ใช้ไว้สำหรับโลกอยู่ด้วยกันเป็นผาสูกสมครสมานกัน ด้วยการติดต่อซื้อขายทุกสิ่งทุกอย่างเป็นความสะดวกสมกับว่ามนุษย์เราฉลาด ท่านก็ทำไว้อย่างนั้น แต่นี่เรากลับไปโง่อีกซิ จับสิ่งเหล่านี้มาเผาตัวเองแล้วเผาบ้านเผาเมืองได้จากสิ่งเหล่านี้ เพราะความโง่ของเจ้าของ เป็นอย่างนั้นนะ แล้วสิ่งเหล่านี้จะหาความสุขกับมันไม่ได้นะ ความสุขจริง ๆ อยู่ที่จิต ความทุกข์จริง ๆ อยู่ที่จิต ถ้าไปผัดไปพลาดไปสำคัญมันหมายกับมันจนเกินเหตุเกินผล เกินความพอดีที่ตั้งความนิยมเอาไว้ มันก็เป็นไฟเผาโลกได้

ถ้าเราปฏิบัติตามนี้โลกก็ผาสูกสมครสมาน การไปการมาที่ไหนไอ้หลังลายติดกระเป่าแล้วไปได้สะดวกสบายเลย ก็เป็นอย่างนั้น ท่านตั้งไว้เพื่ออย่างนั้นต่างหาก แต่เรามันไม่ได้เพื่ออย่างนั้น เอามามัดติดคอด้วยจะว่าอะไร อยู่ในกระเป่าแล้วเอามามัดติดคอ แล้วก็หิ้งก็หวงด้วย เรื่องเหล่านี้เลยเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ไปหมด นี่เรื่องหาความสุขหาความทุกข์ สุขจริง ๆ ทุกข์จริง ๆ ฟืนน่องทั้งหลายอย่าว่าอยู่ที่ใด จะผิดจากจุดที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ อยู่ที่ใจ เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนใจให้ปฏิบัติตัวให้ดี รื้อรอบขอบเขตในตัวแล้วสมบัติสิ่งทั้งหลายที่มาเกี่ยวข้องกับตัว ตัวเป็นผู้ฉลาดนำมาใช้ประโยชน์ได้หมด ถ้าเจ้าของโง่เสียอย่างเดียวเหล่านี้กลายเป็นไฟไปหมด ท่านก็สอนอย่างนั้นต่างหาก

ท่านไม่ได้สอนว่าไม่ให้ใช้ให้สอยสิ่งเหล่านี้ ให้ใช้เต็มเม็ดเต็มหน่วยของความจำเป็น แต่ให้รู้จักวิธีที่ใช้มีธรรมะมีความเฉลียวฉลาดรอบคอบ แล้วสิ่งเหล่านั้นเป็นคุณตลอดไปจนกระทั่งมันหมดมันสิ้นไปจากตัว ถ้าหากว่าเราไม่มีความฉลาดสิ่งเหล่านั้นเผาจนกระทั่งเรากลายเป็นถ้ำเป็นถ่านไปก็ได้ ในพระวินัยท่านจึงห้ามอย่างเด็ดขาด พระวินัยเกี่ยวกับการเงินการทอง ท่านสอนอย่างเด็ดขาดมากนะ เรื่องพระวินัยจริง ๆ ชาตรุปรชต์ อุกุคณุเหษย วา อุกุคณุหาเปยย วา อุปนิกขิตุตติ วา สาทิเยษย นิสฺสคฺคิยํ ปาจิตฺตียํ นี่บาลีขึ้นมาแล้ว คือภิกษุที่รับเงินและทองหรือสิ่งที่เขาใช้แทนเงินแทนทองรับเองก็ดี ให้ผู้อื่นรับก็ดี ปรับอาบัตินิสสัคคิยปาจิตตีย์ นั้นฟังซิ ปรับอาบัติ

นิสสัคคิยํ แปลว่าต้องเสียสละออก ปาจิตตีย์ คือปรับอาบัติปาจิตตีย์ ให้ไปแสดงอาบัติ แล้วก็ให้เอาเงินเอาทองนี้ประชุมสงฆ์ตั้งแต่ ๔ รูปขึ้นไป ฟังซิท่านถือเล็กน้อยเมื่อไร พระพุทธเจ้าตัดสิ่งเหล่านี้เพื่อให้ขาดจากความกังวล อันนี้เป็นตัวกังวลใหญ่ที่สุดตัวนี้ตัวสำคัญมากนะ ท่านจึงตัดไม่ให้พระเกี่ยวข้องเลย ถ้าองค์ใดไปจับเงินจับทองถือเงินทองว่าเป็นของตัวเอง ให้เอาเงินนั้นทั้งหมดมาวางกองตรงกลางสงฆ์ แล้วหัวหน้าในชุมนุมสงฆ์นั้นจะตั้งสมมุติขึ้นมา ให้องค์ใดเป็นผู้ทำหน้าที่แทนสงฆ์ในชุมนุมนี้

เกี่ยวกับเรื่องเงินนี้ แล้วสมมุติพระองค์หนึ่งที่อยู่ในชุมนุมสงฆ์นั้น ให้เอาเงินเหล่านี้ไป
ปาเข้าป่าให้หมดฟังซิ นี่ละพระวินัยฟังเอา

เวลาปาเข้าป่านั้นห้ามกำหนดที่ตกด้วย ปาเข้าป่าแล้วมันตกที่ตรงไหน ๆ ถ้าจิต
ยังยับไปนั้น ปรับอาบัติอีกฟังซินะ คือไม่ให้เป็นกังวลเลย ฟาดเข้าป่าไหนก็แล้วแต่
เถอะ เจ้าของไม่สนใจฟังเลย แล้วก็ให้มาแสดงอาบัติพระองค์นี้ นี่ละท่านตัดขาดขนาด
นั้น ครั้นต่อมาเมณฑกเศรษฐีที่เป็นปู่ของนางวิสาขา เห็นความลำบากลำบากของพระ
ที่มาจากสกุลต่าง ๆ สกุลเจ้าฟ้ามหากษัตริย์ เศรษฐี กุฎุมพี พ่อค้าประชาชนคนธรรมดา
มีหลายชั้นหลายภูมิ ท่านเหล่านี้มีความละเอียดลออ การอยู่การกินการใช้การสอยที่จะ
มาสมบุกสมบันอย่างเราทั้งหลายนี้เป็นความลำบาก ก็ลดหย่อนผ่อนผัน พิจารณาเฉลี่ย
แล้วก็ไปทูลพระพุทธเจ้า ขอลดหย่อนผ่อนผันเรื่องที่เด็ดขาดนี้ลง คือขอให้มิไวยาวัจกร
คนหนึ่งมารับแทนพระแล้วนำไปใช้ พระจะต้องการใช้วัตถุสิ่งใดให้บอกไวยาวัจกรผู้รับ
เงินนี้ว่าต้องการสิ่งนั้น ต้องการสิ่งนี้ ให้เอาเงินนี้ไปซื้อสิ่งของที่ท่านต้องการมาถวาย
ท่าน โดยไม่ให้ยืมตีในเงินในทองเลย นั่นฟังซิ ท่านจึงอนุโลมให้คนอื่นรับแทนได้ ที่มา
ทุกวันมีรับแทนได้เห็นใหม่ละ

นี่เป็นเมณฑกานุญาต เป็นขึ้นมาจากต้นเหตุ คือเมณฑกเศรษฐีที่เป็นปู่ของนาง
วิสาขา เรื่องจึงต่อมาจนกระทั่งทุกวันนี้มิไวยาวัจกรรับแทนได้ ๆ ตลอดมา นอกจากนั้น
ท่านไม่มี ที่จะมารับถือเป็นตัวของตัวเองนี้ไม่มี แยกอาบัติตลอดเวลาอย่างนี้เองจะว่ายังไง
ใครจะเก่งกว่าพระพุทธเจ้ามีหรือ พระพุทธเจ้าทรงเป็นศาสดาเอกของโลก ตั้งข้อ
บัญญัติตั้งกฎตั้งเกณฑ์แล้วเราจะใหญ่กว่าพระพุทธเจ้าที่ไหน จะมาสะพายเอาไปใช้ตัว
ของเราโดยลำพังเหยียบหัวพระพุทธเจ้ามีอย่างเหอ นี่ฟังเอา พระพุทธเจ้าท่านตัดขาด
ขนาดนั้น เพื่อไม่ให้สิ่งเหล่านี้มาเกี่ยวข้องกับการบำเพ็ญสมณธรรมเลย

เศรษฐี กุฎุมพี พระราชามหากษัตริย์ออกบวชแล้วไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว ออก
เข้าป่า ๆ บำเพ็ญสมณธรรม สำเร็จแล้วองค์นี้เป็นโสดา องค์นี้สกิทา องค์นั้นอนาคา
องค์นี้อรหันต์ ออกมาเป็นสรณะของโลกเรื่อยมา ด้วยความไม่กังวลห่วงใยกับสิ่งใดเลย
มีแต่อรธแต่ธรรมเต็มหัวใจเท่านั้น ท่านดำเนินมาอย่างนั้นนี่นะ ท่านไม่ได้ทำอย่างเรา
ทำนี้ เตียวนี้มันดูไม่ได้แล้วนะ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ พูดถึงเรื่องเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ไม่
ใช้สิ่งจำเป็นยิ่งกว่าการรักษาจิตใจของเรา ถ้ารักษาไม่ได้ความทุกข์จะมากที่สุดหัวใจ
สมบัติเงินทองมีเท่าไรความทุกข์จะไม่ลดละเลย จะมีเต็มหัวใจคนนั้น ถ้าหัวใจนี้มีอรธ
มีธรรมรู้จักวิธีเก็บรักษาแล้ว สิ่งเหล่านั้นก็เป็นสิ่งเหล่านั้นเป็นสมบัติอันดีงาม ผู้ที่มี
อรธมีธรรมนำเอามาใช้ประโยชน์อะไรได้เป็นประโยชน์ ๆ ไม่เป็นโทษ อย่างนั้นนะ มัน
อยู่กับหัวใจ จึงต้องให้รักษาใจ

อิมัง ควันถมดั่ง อธิษฐามิ มันพิลึกจริง ๆ มันตายแล้ว เพื่อนกันตายไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ แก่ลิกไปเสียก่อน ไปให้ผู้หญิงเป็นอุปชฌาย์ก็ปีไม่รู้แหละ แล้วหลุดจากผู้หญิงมาก็ มาบวชใหม่ มายังมีลักษณะตลกอยู่นะ ที่นี้มหาคราวนี้ก็เราไม่ได้ลิกนี้ นั่นลิกออกไป แล้วมาบวชที่หลัง มานี้ก็มิตลกอยู่นั้น คือกิริยาของท่านเป็นของท่านต่างหาก แต่ท่านไม่ได้มีเจตนาจะตลกกับเรา ท่านมาด้วยความเคารพ พอมานี่ มาอะไรล่ะเราว่า โห้ย ลิก ออกไปว่าจะจะเป็นเศรษฐีกับเขา ไปแล้วไปทุกซิปจน บวชแล้วยังจนอยู่นี้ มาขอจีวร พุด อย่างนั้นนะ นิสัยตลก พุดไม่ตั้งใจจะตลกมันก็เป็นของมันเอง ลิกออกไปว่าจะไปตั้งตัว เป็นเศรษฐี ครั้นไปแล้วก็ทุกซิปจนเต็มทีเลยกลับมาบวช ไม่มีจีวรใช้ มาขอจีวร อู๊ย เข้าทำ ดินะ แก่เสียแล้วละเดี๋ยวนี้ เพื่อนกันอายุเท่ากัน แต่แก่บวชแล้วลิกไปมีครอบครัวแล้วก็ มาบวชใหม่

เดี๋ยวนี้เสียไปแล้ว พุดตลกดี นิสัยตลก นี้ละ ที่ว่าอิมัง ควันถมดั่ง อธิษฐามิ โธ่ มาตัมเราเสียจนเราร้อนเป็นพินเป็นไฟ บทเวลาบอกว่า อิมัง ควันถมดั่ง อธิษฐามิ เเท่านี้ ก็ไม่ได้ ภูไม่ได้ภูจะเอาค้อนฟาดหัวมึง สนุกมาเล่นผู้หนึ่งสบาย ผู้หนึ่งร้อนเป็นไฟ มัน เป็นนิสัยตลก วันนี้มีเท่านี้แหละ

ว่าจะไปภูวาก็เลยไม่ไป พุดถึงเรื่องภูวาก็เราส่งเสริมเต็มที่ภูว๊ว เพื่อพระท่าน จะได้รับการปฏิบัติสะดวกสบาย อรรถธรรมจะได้ค่อยออกเผยขึ้นมา เราจึงต้องอุตสาหะ พยายามบำรุงรักษา พระปีนี้ดูว่า ๔๓ องค์ เอ้า มาเท่าไรมาเราบอกแล้วนี้ ถ้าตั้งใจ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจริง ๆ แล้วให้มา มาเท่าไรเราจะรับเลี้ยงทั้งหมด แต่พระที่ โกรโงโโสไม่เป็นท่าเป็นทางให้โล่งจากภูเขานี้ให้หมด นี่เด็ดด้วยกันทั้งสอง อย่าให้อยู่ ค้างภูเขาเสียศักดิ์ศรีภูเขาทั้งลูก เราว่าอย่างนี้ท่านก็คัดเลือกนั้นแหละ ท่านอยู่มากน้อย เพียงไรเราก็ไม่ว่า เพราะบอกให้ท่านคัดเลือกแล้วให้มาอยู่เราจะเป็นผู้บำรุงรักษา มี มากมีน้อยเราจะเพิ่มขึ้นตามสัดส่วนตลอดมาอย่างนี้แหละ แต่วันนี้ว่าจะไปก็ไปไม่ได้แล้ว

คือที่เราไปนี้ ไม่ใช่เป็นอาหารจำเป็นที่เอาไปประจำทุกเดือน ๆ นะ ถ้าเราไป เป็นอาหารเสริม วันนี้ก็สั่งแล้วรถ ๒ คัน รถตู้เราจะเอาให้เต็มเหนี่ยวเลย พอดีทาง ตลาดนี้ก็เข้าลำบาก แต่น้ำมันเข้าไม่ได้ละซี มันไปตัดสุดท้ายนุ่น ทางตลาดไม่มีปัญหา อะไร เข้าจนได้แหละ ขอให้ทางนุ่นเข้าได้ แต่ทางนุ่นเข้าไม่ได้แล้วตกลงก็เลยเลิก ไม่ได้ ไป ขาดผลประโยชน์ไป ถ้าเราไปแล้วก็เอาอาหารไปเสริม เอาเต็มรถไปเลย ส่วนที่เรา สั่งไปเป็นประจำนั้นไม่ให้บกพร่องแล้ว อันนี้เป็นอาหารเสริม ถ้าเราไปที่ไรเสริมทุกที่ แต่คราวนี้ไปไม่ได้แล้ว

ศิษย์ปากน้ำ ถวายทองคำให้แก่คุณแม่ที่เสียไป ๑๒ ปีแล้วเจ้าคะ

หลวงตา เออ ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้คุณแม่นะ เจ้าของผู้เป็นเจ้าของทาน
นั้นแหละเป็นเจ้าของสมบัติ คือบุญกุศลทั้งหลาย เจ้าของเป็นผู้อุทิศไปนี้เหมาะสมที่สุด
เข้าใจหรือ หลวงตาหรือพระท่านอุทิศหรือท่านแผ่ให้เป็นส่วนหนึ่งของท่าน ส่วนหลัก
ใหญ่จริง ๆ เป็นเรื่องของเราผู้บำเพ็ญอุทิศไปให้ หลักใหญ่อยู่กับเรา อันดับที่สองพระ
ท่านเสริมอนุโมทนาไปด้วย เท่านั้นแหละ

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๘ ทองคำได้ ๔ บาท ๗๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้
๒๔๕ ดอลลาร์

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd